

de
Gouden
Kandelaar

HOE VIND IK GODS WIL?

Deel 2

Zac Poonen

Aflevering 150

LEIDING DOOR UITERLIJKE MIDDELEN

Wanneer we Zijn leiding zoeken spreekt de Heilige Geest ook tot onze geest door de volgende uiterlijke middelen:

1. Het onderricht van de bijbel.
2. Het getuigenis van de omstandigheden.
3. Het advies van andere gelovigen.

Als we de wil van God nauwkeurig hebben vastgesteld, zal het getuigenis van de Heilige Geest door deze uiterlijke middelen overeenkomen met Zijn innerlijk getuigenis in onze geest.

Het bijbels onderricht

De bijbel is gegeven om ons te onderwijzen in de juiste leer en ons op te voeden in de gerechtigheid (2 Tim. 3:16,17). In een aantal zaken wordt Gods wil daar al duidelijk geopenbaard.

Bijvoorbeeld, als je een huwelijk overweegt met een ongelovige (al is dat ook een naamchristen en een regelmatige kerkganger) is het Woord van God heel duidelijk: “Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid?” (2 Cor. 6:14).

Zo ook, als een broeder in materiële nood verkeert, leert de bijbel duidelijk dat we hem moeten helpen (Jac. 2:15,16; 1 Joh. 3:17). Of als je een geschil hebt met een medegelovige en je wilt weten of je de zaak al of niet voor de rechter zult brengen, zegt de bijbel nadrukkelijk “Nee” (1 Cor. 6:1-8). De bijbel leert ook dat liegen en stelen altijd verkeerd zijn (Ef. 4:25,28). Als er verwijdering is ontstaan tussen jou en een andere gelovige, laat de bijbel opnieuw geen plaats voor twijfel over wat je moet doen. Je moet naar hem toe gaan en je verzoenen. Jij moet het initiatief nemen, zelfs al is het de schuld van de ander (Mat. 5:23,24).

Als we een contract hebben getekend of een zakelijke relatie aangegaan zijn, hoeven we Gods wil er niet over te zoeken of wij het contract

kunnen verbreken of uit de relatie stappen, als we ergens anders een aantrekkelijker aanbod tegenkomen. De bijbel zegt dat de persoon die met God leeft en tot zijn schade heeft gezworen, dat niet mag veranderen (Ps. 15:4) en ook dat leugenlippen de Here een gruwel zijn, maar dat wie trouw handelen, Hem welgevallig zijn (Spr. 12:22). Het is een schande als een gelovige zijn woord niet houdt.

Behalve specifieke geboden geeft het Woord van God ook leidende principes. Over het gokken bijvoorbeeld, om snel rijk te worden, zegt Spreuken 28:22: “Een man, boos van oog, hunkert naar rijkdom, en hij weet niet, dat gebrek hem zal overkomen” (vgl. Spr. 13:11; 28:20; 1 Tim. 6:9-11). Uit deze teksten blijkt duidelijk dat God het niet goedkeurt dat een gelovige deelneemt aan een loterij of aan gokken of wedden.

Gods Woord is inderdaad een lamp voor onze voet, om ons voor struikelen te bewaren (Ps. 119:105). Bij bijzondere gelegenheden kan God Zijn leiding aan ons bekend maken door een bepaald schriftgedeelte in ons dagelijks bijbellezen. Maar we moeten oppassen, want we zijn vaak geneigd om in een gedeelte iets te leggen wat er in wezen niet staat. Meestal worden zulke bijbelverzen onder onze aandacht gebracht zonder dat we ernaar op zoek zijn. Het is heel onverstandig om in onze bijbel te zoeken naar suggestieve bijbelverzen, want dat is niet het doel van stille tijd, en we kunnen dan gemakkelijk misleid worden. Ik heb eens gehoord van een jongeman die stapelverliefd was op een meisje dat Patience (volharding, geduld) heette. Op zoek naar een bijbelse rechtvaardiging voor zijn verlangen om met haar te trouwen, kwam hij deze tekst tegen: “You have need of patience” (“gij hebt volharding nodig”). Dit beschouwde hij als een duidelijk bewijs dat God hem aanmoedigde om door te gaan! Ons hart is bedrieglijk en de duivel is een subtiele vijand. We moeten voor beide op onze hoede zijn.

God kan ons in Zijn bovennatuurlijke wijsheid leiden door een vers dat uit zijn verband wordt gehaald, maar dit is eerder uitzondering dan regel. En als God zo'n methode gebruikt, is het meestal alleen om de leiding die wij via normale kanalen ontvangen, te bevestigen. We moeten zulke verzen nooit de enige basis voor leiding maken in een zaak.

Het getuigenis van de omstandigheden

God is de Voorzienigheid. Hij kan onze omstandigheden leiden en daardoor Zijn wil te kennen geven. Hij laat ons bepaalde dingen overkomen om de leiding die we door het getuigenis van de Geest ontvangen

hebben te bevestigen of ons tegen te houden van een verkeerde beslissing. Zoals George Müller gezegd heeft: “Het *stoppen* van een goed man, alsook de *stappen* (schreden) worden door de Here bevestigd” (zie Ps. 37:23).

We moeten niet vergeten dat Satan ook tot op zekere hoogte omstandigheden kan leiden, om ons op een verkeerd spoor te zetten. Velen zijn misleid bij het kiezen van een levenspartner doordat ze zich lieten leiden door omstandigheden die de duivel gebracht had om ze in de val te laten lopen! De manier om aan zijn bedrog te ontkomen is door aan de voorwaarden voor leiding te voldoen zoals we die in hoofdstuk twee genoemd hebben.

Omstandigheden die God geleid heeft, moeten aanvaard worden in volle overgave, terwijl die die door de satan bepaald zijn, weerstaan moeten worden. Als we niet zeker zijn, kunnen we zoiets bidden als “Heer, ik weet niet of deze situatie van U is of van Satan. Maar ik wil echt Uw volmaakte wil doen, wat het ook kost. Behoed mij voor misleiding, waardoor ik het beste van U zou missen. Als dit van U is, aanvaard ik het met vreugde. Als het van Satan is, weersta ik hem en bind hem in Uw naam.” De Here zal onze weg beschermen en alle dingen doen meewerken ten goede als we oprecht zijn en *leven naar Zijn geboden* (Spr. 2:8; Rom. 8:28). Satan verhinderde Paulus naar Thessalonica te gaan, maar Timotheüs ging in zijn plaats en Gods voornemen werd toch vervuld (1 Thes. 2:18; 3:1,2).

In het boek Handelingen zien we een paar gevallen van leiding door omstandigheden. God gebruikte vervolging om de gemeente vanuit Jeruzalem te verstrooien, ter wille van de verspreiding van het evangelie (Hand. 8:1). Paulus en Barnabas trokken van de ene plaats naar de andere als de vervolging zo toenam dat het geen zin had om te blijven (Hand. 13:50,51; 14:5,6,19,20). Dit kwam overeen met wat de Here zelf gedaan had (Mat. 10:23; Joh. 7:1). God gebruikte een hongersnood om Paulus en Barnabas naar Jeruzalem te brengen (Hand. 11:28-30), waar ze de kracht van voortdurend en aanhoudend gebed leerden kennen (Hand. 12:5). Toen ze terugkwamen in Antiochië brachten ze deze geest van gebed over op hun medewerkers en dit leidde uiteindelijk tot uitbreiding van het werk naar verre streken (Hand. 12:25-13:3).

Moeilijke omstandigheden in Filippi werden door God gebruikt om Paulus en Silas te leiden het evangelie aan een gevangenebewaarder in nood te verkondigen (Hand. 16:19-34). De laatste acht hoofdstukken van Handelingen laten zien hoe God omstandigheden gebruikte om Paulus het evangelie te doen verkondigen aan een aantal mensen die hij normaal

nooit ontmoet zou hebben (vgl. Fil. 1:12).

Enkele van de grootste zendelingen in de wereld werden naar hun zendingsveld geleid door omstandigheden. David Livingstone voelde zich aanvankelijk geleid om naar China te gaan en volgde een medische opleiding om zich op dat land voor te bereiden. Toen hij klaar was om te gaan, was China “gesloten” vanwege de opiumoorlog. Het Londens Zendingsgenootschap stelde hem voor naar West Indië te gaan. Hij wees het af om reden dat daar al veel dokters waren. Uiteindelijk, via contact met de pionier zendeling Robert Moffat, ging Livingstone naar Afrika.

Adoniram Judson voelde zich geroepen als zendeling naar India te gaan en vertrok uit Amerika daar naartoe. Toen hij aankwam kreeg hij geen toestemming om te blijven. Terwijl hij in Madras was, werd hem gezegd dat hij het land op een bepaalde datum moest verlaten. Hij werd daarom gedwongen het enige schip te nemen dat voor die datum Madras verliet. De boot ging naar Birma en Judson bracht de rest van zijn leven daar door.

Het werk dat deze beide mannen voor God gedaan hebben in die landen toont duidelijk aan dat het God was die de omstandigheden zo geleid had dat ze daar naartoe gingen.

God kan ons tegenhouden op wegen te gaan die Hij niet voor ons gekozen heeft door ons ziek te maken of een trein te doen missen, of een afspraak of een interview. Teleurstellingen kunnen Zijn gelegenheden voor ons worden als wij onder Zijn heerschappij leven. Als we iets waar we erg naar uitgekeken en voor gebeden hebben, niet ontvangen, kunnen we er zeker van zijn dat God iets beters voor ons heeft.

Doordat ik een keer een trein miste en te laat met vertraging arriveerde, had ik een kans om tot een ziel in nood te spreken, die zijn hart diezelfde avond voor de Here opende. Een andere keer werd ik overgeplaatst naar een schip (ik werkte bij de marine) dat me niet aanstond, en dat was Gods middel om me met een jonge Hindoe matroos in contact te brengen, die zijn leven aan de Here gaf en gedoopt werd. God vergist Zich niet. Hij is een voorzienig God. We kunnen Hem vertrouwen dat Hij de omstandigheden zo maakt dat ze tot Zijn eer en voor ons bestwil zijn.

Wij kunnen God soms vragen om Zijn wil bekend te maken door omstandigheden te veranderen, als we een obstakel op ons pad aantreffen. Toen de Here me riep om mijn baan als officier bij de Indiase marine op te geven, schreef ik een ontslagverzoek en deze werd prompt door het hoofdkantoor van de Marine afgewezen. De omstandigheden waren dus tegenstrijdig met wat ik ervoer als het getuigenis van de Heilige Geest in mij. Ik

bad dat de Here de omstandigheden wilde veranderen en mij vrij maken van mijn verplichtingen bij de Marine, en zo Zijn roeping bevestigen. Ik heb drie keer gevraagd om toestemming mijn opdracht neer te leggen. Uiteindelijk, na twee jaar, kon ik eruit stappen. Het werd me toen duidelijk dat de oorspronkelijke belemmering van de satan kwam. Maar God kwam tussenbeide om mijn geloof in Zijn totale heerschappij over overheden en aardse machten te versterken en mij meer van Zijn wegen te leren.

Hij is inderdaad degene die de sleutel van elke deur heeft. Als Hij een deur opent, kan niemand die sluiten en als Hij een deur sluit, kan niemand die openen (Op. 3:7). Zelfs het hart van een koning kan door God in elke richting omgebogen worden (Spr. 21:1, zie ook Ezra 6:22).

God kan ons ook in strijd met de omstandigheden leiden. Toen de eerste golf van vervolging Jeruzalem trof, liepen de apostelen niet hard weg, maar baden om vrijmoedigheid. God vervulde hen met Zijn Geest en deed Jeruzalem beven toen Zijn macht geopenbaard werd, want de tijd was nog niet gekomen dat de discipelen verstrooid zouden worden (Hand. 4:29-33; 5:11-14).

Toen Filippus uit Samaria weg moest naar de woestijn, was dat in strijd met de omstandigheden, die zijn bediening in Samaria nodig maakten, waar hij van veel nut was (Hand. 8:26).

Omstandigheden zijn dus niet altijd een aanwijzing van Gods wil. Er moet altijd gekeken worden in hoeverre ze samengaan met het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest in onze geest en in Zijn Woord, en daaraan onderworpen worden. God verwacht niet dat Zijn kinderen als pionnen door de omstandigheden heen en weer geschoven worden. Hij is de Heer van de omstandigheden en Hij wil dat Zijn kinderen delen in Zijn heerschappij daarover.

Is het goed om God te vragen Zijn wil door een teken duidelijk te maken? Het Oude Testament geeft enkele voorbeelden van mannen die God om een teken vroegen waardoor Hij Zijn wil kenbaar zou maken. Abrahams knecht vroeg om een teken en vond zo de bruid die God voor Izak gekozen had (Gen. 24:10-27). Gideon vroeg God om Zijn wil te bevestigen door een teken. De volgende avond vroeg hij God om het teken om te draaien. God antwoordde bij beide gelegenheden en bevestigde Zijn wil (Richt. 6:36-40). De bemanning van het schip waar Jona op zat, wierp het lot om uit te vinden wie de oorzaak van de storm was. God antwoordde (Jona 1:7). Het lot werpen werd ook bij andere gelegenheden gedaan (Joz. 7:14; 1 Sam. 10:20; 1 Sam. 14:41-44; vgl. Spr. 16:33).

In het Nieuwe Testament is er slechts één voorbeeld waarin mensen

God om een teken vragen om daardoor Zijn wil bekend te maken (Hand. 1:23-26). Merk op dat er na de komst van de Heilige Geest geen enkel geval meer genoemd wordt dat gelovigen Gods wil leren kennen door een teken. Dit lijkt een aanwijzing dat het niet langer Gods normale manier is om Zijn leiding bekend te maken. In het Oude Testament, toen de Heilige Geest nog geen woning gemaakt had in de gelovige, was het zinvol, maar nu niet langer.

God kan Zijn wil bevestigen of onze zwakke geest bemoedigen met een teken nu en dan. Alleen wanneer andere methoden van leiding kennelijk niet duidelijk zijn, mogen we God om een teken bidden. Maar we moeten zelfs bidden over het soort teken waar we om zullen vragen. We mogen tekenen niet gebruiken als een middel om onze eigen wil door te drijven. We moeten God bijvoorbeeld niet vragen om een wonder als teken, als onze werkelijke bedoeling is een excuus te hebben om de weg niet te gaan waarvan wij weten dat Hij die voor ons bedoeld heeft. Tegelijkertijd moeten we God niet vragen om iets zo gewoons dat het in feite helemaal geen teken is, alleen maar een excuus om onze eigen weg te gaan.

We moeten ons ook hoeden voor de manier waarop sommige christenen God om een vers als teken vragen. Ze sluiten hun ogen, openen de bijbel en waar die openvalt wijzen ze met hun vinger een vers aan. Die methode kan ons op het verkeerde spoor zetten en is in elk geval dwaas. De bijbel is geen toverboek!

Om alleen af te gaan op een teken is volkomen onbijbels. We moeten ook niet vergeten dat het vragen om een teken een kenmerk is van geestelijke onvolwassenheid. We moeten dat zo spoedig mogelijk ontgroeien.

Het advies van andere gelovigen

Het Nieuwe Testament legt grote nadruk op de noodzaak dat gelovigen samen als leden van één lichaam functioneren. Geen enkel lid kan onafhankelijk functioneren; iedereen is afhankelijk van anderen om te kunnen overleven. Het is daarom alleszins redelijk om te verwachten dat God zelfs in het geven van leiding grote waarde hecht aan de gemeenschap van de gelovigen. Hij heeft dat bedoeld als een beveiliging ertegen dat we Zijn volmaakte wil zouden missen.

Zelf kunnen we vaak niet alle voor- en nadelen zien van een bepaalde stap. Het advies van andere godvruchtige mensen is van onschatbare waarde om ons de beslissing die we nemen, van verschillend oogpunt uit te doen bezien. Dit is vooral noodzakelijk als we een uiterst belangrijke be-

slissing onder ogen moeten zien. Als wij door trotse zelfingenomenheid dit door God bepaalde middel van leiding negeren, zullen we verlies lijden. De bijbel zegt: “De overwinning ligt in de veelheid van raadgevers ... Plannen komen tot stand door beraad ... Het onderricht van de wijze is een bron des levens, om de strikken des doods te ontwijken ... De weg van de dwaas is recht in zijn ogen, maar wie naar raad luistert is wijs ...” (Spr. 24:6; 20:18; 13:14; 12:15).

We moeten echter twee extremen vermijden. Het ene is dat je volledig onafhankelijk bent van het advies van godvruchtige mensen. Het andere is dat je zo volledig afhankelijk bent van hun advies, dat je het zondermeer accepteert als Gods volmaakte wil. Als we een van deze beide extremen volgen, zullen we of op een dwaalweg komen, of ons hele leven geestelijk beperkt blijven. Hoe graag God ook wil dat we raad vragen aan medegelovigen, Hij verwacht niet dat we slaafs hun advies opvolgen – ook al zijn het godvruchtige mensen.

De bijbel geeft ons de waarheid altijd in volkomen balans. Helaas heeft de mens de neiging om door te slaan naar een uiterste. Op deze wijze zijn er veel dwalingen in het christendom binnengeslopen.

In het Oude Testament wordt dit evenwichtige standpunt duidelijk beschreven in 1 Koningen 12 en 13. In hoofdstuk 12 had de jonge koning Rehabeam het advies van de godvruchtige oudsten moeten opvolgen in plaats van te luisteren naar jonge mannen zoals hijzelf. Omdat hij dat niet deed, verhaastte hij de scheuring van zijn koninkrijk. In hoofdstuk 13 had de jonge profeet *niet* moeten luisteren naar het advies van de oudere profeet (vgl. Job 32:9). Omdat hij dat wél deed, kostte hem dat zijn leven.

In het Nieuwe Testament zien we deze balans in het leven van de apostel Paulus. In Handelingen 13:1-3 zien we hoe God Paulus geroepen heeft voor zendingswerk. Maar God openbaarde Zijn wil voor Paulus tegelijk ook aan zijn medewerkers. Wat God persoonlijk tot Paulus gesproken had werd zo door de anderen bevestigd. Aan de andere kant zien we in Handelingen 21:1-15 hoe Paulus het advies van al zijn medegelovigen (en zelfs hun profetieën) verwerpt. Hij ging in de richting die *hij* ervoer als Gods wil voor hem. God bevestigde later dat zijn gaan naar Jeruzalem juist was geweest (Hand. 23:11).

Bij een andere gelegenheid ging Paulus, aan het begin van zijn christenleven, naar Arabië nadat hij volledig zelf Gods wil ontdekt had, zonder iemand om raad te vragen (Gal. 1:15-17).

Deze voorbeelden uit Gods Woord laten zien dat we bij sommige gelegenheden aandacht moeten schenken aan het advies van godvruchtige

mensen en bij andere gelegenheden misschien moeten ingaan tegen het advies van dezelfde mensen en bij weer andere gelegenheden moeten we niemand om raad vragen. In ieder geval, of wij nu het advies van anderen aanvaarden of verwerpen of helemaal geen advies vragen, *de uiteindelijke beslissing blijft altijd de onze*, want wij zijn persoonlijk verantwoordelijk aan God schuldig voor onze beslissingen. Het advies van een man van God kan van onschatbare waarde zijn, maar het is nooit onfeilbaar.

Michael Harper schrijft in zijn boek “Prophecy – a Gift for the Body of Christ”: “Profetieën die andere mensen vertellen wat ze moeten doen, moeten met groot wantrouwen bekeken worden. Nergens wordt aangegeven dat leiding door profetie wordt gegeven. Aan Paulus werd gezegd wat er met hem gebeuren zou als hij naar Jeruzalem zou gaan, maar er werd niets gezegd over wel of niet gaan. Zijn vrienden mogen hem dan geadviseerd hebben om niet te gaan, maar dit was geen onderdeel van de profetie. Agabus voorspelde een hongersnood, maar zijn profetie gaf geen instructies over wat er aan gedaan moest worden. Over het algemeen wordt leiding in het Nieuwe Testament rechtstreeks aan de persoon gegeven, niet door een ander persoon, zoals dat in het Oude Testament gebruikelijk was. Cornelius kreeg bijvoorbeeld van een engel te horen dat hij Petrus moest laten komen (Hand. 10:5). Petrus zelf hoorde via een andere onafhankelijke weg dat hij met hen mee moest gaan (Hand. 10:20).”

In zijn boekje “Guidance” schrijft James McConkey: “Vlees en bloed konden de Christus niet aan Simon Petrus openbaren (Mat. 16:17). Evenmin kunnen ze de dingen van Christus aan ons openbaren. Het doet er ook niet toe of het ons eigen vlees en bloed is of dat van een ander. Want vlees en bloed van iemand anders heeft dezelfde zwakheden en fouten als het onze. Bovendien ontdekt de mens die op zijn vrienden vertrouwt voor zijn leiding, dat de verschillende adviezen die ze geven hem nog meer in verwarring brengen. Bovendien is het een goddelijk principe dat God Zijn plannen voor jouw leven niet aan een ander openbaart. De bestraffing van Christus aan het adres van Petrus, die wilde weten wat Zijn wil voor Johannes was, is het duidelijkste bewijs hiervan (Joh. 21:22). Je kunt het kleine kindje helpen met lopen als het zijn eerste stapjes zet. Maar als het ooit zal leren om alleen te lopen, komt er een tijd dat het jouw hand helemaal los moet laten en ophouden nog langer afhankelijk van je te zijn. De gelovige die wil leren wandelen met God moet dezelfde les leren. En als een klein kindje het leert ten koste van enkele valpartijen, zo moet ook de christen het leren ten koste van enkele fouten. Het is beter om het op die manier te leren dan helemaal niet. De prijs van een paar blunders is niet te

hoog voor zo'n schat als een wandel alleen met God, op de plaats van zijn eigen door God gegeven leiding. Heeft God dan geen plaats voor je christenvrienden op dit punt van leiding? Zeker wel. Aanvaard alle hulp, alle licht op Gods Woord, alle ervaring van anderen die je maar kunt krijgen. Dat houdt in dat je de *feiten* van anderen kunt krijgen, maar je moet zelf je *beslissingen* nemen. Want als wij tot een beslissing moeten komen, kunnen wij niet voorbijgaan aan het persoonlijke, geduldige wachten op God alleen, waardoor we de kostbaarste lessen van Zijn leiding leren."

Niettemin moeten we onze eigen leiding herhaaldelijk checken als wij tegen het advies van volwassen gelovigen moeten ingaan, en zeker zijn dat het inderdaad God is die ons leidt. Dat moeten we in het bijzonder doen als we heel belangrijke beslissingen nemen.

De stem van de Here

Op de berg der verheerlijking werd Petrus door God bestraft, omdat hij probeerde de Here Jezus op hetzelfde niveau te plaatsen als Mozes en Elia. Deze mannen waren inderdaad Gods spreekbuizen in het Oude Testament, maar er brak een nieuw tijdperk aan en Petrus moest dat inzien. In dit nieuwe verbond zou er maar één spreekbuis zijn – "Deze is mijn Zoon ... de Geliefde. Hoort naar Hem" (Marc. 9:7). En toen de discipelen rondkeken, "zagen zij niemand meer bij zich dan *Jezus alleen*". Het is de stem van de Here die we uiteindelijk moeten horen, wat voor andere middelen God ook mag gebruiken om tot ons te spreken.

Watchman Nee schrijft in zijn boek "Gods Medearbeiders":

"Christendom houdt altijd een persoonlijk kennen van God in, door Zijn Geest, en niet *slechts* het kennen van Zijn wil door middel van een mens of een boek ... We hebben dus vandaag de dag het geschreven woord, vertegenwoordigd door Mozes, en we hebben de levende menselijke boodschapper, vertegenwoordigd door Elia die de dood nooit heeft gesmaakt. Deze twee gaven van God aan iedere gelovige behoren tot de belangrijkste factoren voor de opbouw van ons christelijk leven: het boek van God in onze hand om ons te onderwijzen, en de vriend die dicht bij de Heer leeft en die ons dikwijls duidelijk kan maken wat de Heer hem heeft getoond. Het boek heeft altijd gelijk; de raad van een vriend dikwijls. We hebben Gods boek nodig en ook Gods profeten. We mogen geen van beide veronachtzamen. Maar de les van dit voorval op de berg der Verheerlijking is zeker dat noch de wet, noch de profeten de plaats van de levende stem van God in ons hart kan vervangen.

Laten we het niet wagen Gods boodschappers te verachten. Telkens opnieuw hebben we de indringende oproep van een waarlijk profetisch gesproken woord of de kalme rust van een geestelijk rijpe onderwijzing nodig. Maar we geven ons niet totaal en exclusief over aan de openbaring die komt door middel van heilige mannen Gods, hoe goed die op zichzelf is. We behoren te luisteren naar de stem van de Heer zelf, en Hem alleen te volgen.

Nog minder mogen we het wagen Gods geschreven woord te verachten. De geïnspireerde Schrift is van vitaal belang voor ons leven en onze groei. We kunnen en durven het niet doen zonder de Schrift. Niettemin zijn er onder ons die het gevaar lopen dat ze meer naar de letter van het woord kijken dan naar Jezus Christus zelf. Wat de Bijbel zegt, moeten we ook geheel en al doen, en God zal ons ervoor eren. Maar als we verder gaan, en de Bijbel tot zo'n positie verheffen dat ons gebruik ervan in tegenspraak komt met het Heer-zijn van Christus zelf, dan lopen we tragisch genoeg het risico dat we *Hem* niet leren kennen. ...

(Christendom) vraagt om een persoonlijke kennis van de wil van God, die samengaat met deze andere van God gegeven hulpmiddelen, maar er niet mee ophoudt."

Het geheim van leiding schuilt in het horen van de stem van de Here.

Samenvatting

1. De Heilige Geest leidt ons door het onderricht van de bijbel als wij Zijn wil zoeken
 - a) Op veel punten heeft de bijbel al geopenbaard wat Gods wil is.
 - b) God kan Zijn leiding bevestigen door onze dagelijkse bijbellezing. Maar dit mag nooit de enige basis voor leiding op welk punt ook zijn.
2. De Heilige Geest spreekt vaak door het getuigenis van de omstandigheden.
 - a) God kan omstandigheden gebruiken zowel om de leiding die we ontvangen hebben te bevestigen als wel het nemen van een verkeerde stap te voorkomen.
 - b) Maar Satan kan ook de omstandigheden tot op zekere hoogte bepalen. Ze zijn dus niet altijd een aanwijzing van Gods wil.
 - c) God kan ons soms leiden in strijd met de omstandigheden. We kunnen God ook vragen Zijn wil te openbaren door de omstandigheden te veranderen.
 - d) God kan soms Zijn leiding aan ons bekend maken door middel van

- een teken. Vragen om een teken is echter een teken van geestelijke onvolwassenheid en we moeten zo snel mogelijk deze toestand ontgroeien.
3. De Heilige Geest kan ook tot ons spreken door adviezen van andere gelovigen.
 - a) God heeft deze voorziening gemaakt om ons te bewaren voor het missen van Zijn wil.
 - b) Het advies van godvruchtige mensen zal ons in staat stellen andere aspecten van een bepaalde zaak te zien, die we nog niet in overweging genomen hadden.
 - c) Er zijn sommige gelegenheden waarbij we aandacht moeten schenken aan het advies van godvruchtige mensen, andere gelegenheden waarbij we tegen het advies van diezelfde mensen moeten ingaan en nog weer andere waarbij we niemand hoeven te raadplegen.
 - d) Wij moeten ons nooit alleen door het advies van andere gelovigen laten leiden. De uiteindelijke beslissing moet *altijd de onze zijn*. Maar als wij tegen het advies van godvruchtige mensen moeten ingaan, dienen we onze leiding te checken en nog eens te checken.
 4. Wat voor middelen God ook gebruikt, het allerbelangrijkste is toch *Zijn* stem te horen.

DE ROEPING VAN ONS BEROEP

Eén van de eerste grote problemen waar jonge mensen mee geconfronteerd worden, is te weten welk beroep God hun wil geven om de kost te verdienen.

Gods volmaakte wil hierbij is niet alleen belangrijk voor degenen die overwegen in christelijk werk te gaan, maar voor iedere gelovige. Zoals we besproken hebben in hoofdstuk één heeft God een beroep voor elk van Zijn kinderen gepland. Het is daarom van het grootste belang dat we proberen te ontdekken wat dat is. Als het Gods roeping voor jou is om leraar op een school te zijn, zou het ongehoorzaamheid zijn als je dominee werd. Het zou dwaasheid zijn als zendeling naar een vreemd land te gaan als God wilde dat je thuis bleef. Maar evenzo, verspil je leven niet door thuis te blijven als God je als pionier evangelist wil uitzenden naar hen die nog nooit het goede nieuws gehoord hebben.

Het beroep van Gods keuze

Niettemin behoort elke gelovige een fulltime getuige van de Here Jezus Christus te zijn, ook al is hij niet fulltime betrokken bij christelijk werk. Een christen arts werd eens naar zijn beroep gevraagd en hij zei: “Mijn beroep is getuige te zijn van de Here Jezus Christus en zielen tot Hem te brengen. Ik werk als arts om de onkosten te betalen.” Dat is de juiste instelling.

Als ons beroep in dit licht gezien wordt, hoeven we niet bang te zijn dat we Gods wil missen. Pas als carrière maken en zoeken naar prestige onze keuze beïnvloedt, komen we op een verkeerd spoor.

Hoe moet een jong gelovige te werk gaan om Gods wil te vinden op dit terrein? Als de mogelijkheid om een carrière te kiezen nog steeds open is, moet hij kijken wat zijn intellectuele mogelijkheden zijn en nagaan welk beroep het meest geschikt voor hem is. Hij moet alleen een beroep uitzoeken na veel gebed. Als er na gebed geen enkele weerhouding is in zijn geest, kan hij de volgende stap zetten en het beroep overwegen waar

hij het meest geschikt voor is. Hij moet zich nooit laten pressen tot een beroep dat iemand anders voor hem uitgezocht heeft.

Degenen die al studeren zijn wat beperkter in hun keuze. Ze hoeven niet bang te zijn dat ze misschien Gods wil gemist hebben. God is soeverein en grijpt in ons leven in als wij nog onwetend zijn van Zijn wegen. Hij legt Zijn hand op ons en bestuurt onze weg, zonder dat wij het zelf weten, lang vóórdát we tot volle overgave komen. Hij houdt ons pas verantwoordelijk nadat Hij tot ons gesproken heeft.

De plaats van Gods keuze

Tijdens zijn scholing moet een gelovige veel bidden dat God hem de juiste informatie zal geven over eventuele banen en contacten met de juiste personen en bedrijven, zodat hij na zijn studie naar de plaats van Gods keuze kan gaan. Hij moet voortdurend de woorden van onze Here in Mattheüs 9:37 in gedachten houden: “De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.” In gehoorzaamheid aan het bevel van de Here in Johannes 4:35, moet hij proberen details van het werk van God te krijgen in verschillende delen van zijn land en van de wereld. Hij moet bereid zijn daarheen te gaan waar de Here hem nodig heeft – hetzij als leraar, verpleegster, ingenieur, of wat zijn beroep ook mag zijn. Het is een schande dat zovelen uit zijn op persoonlijk gemak en geen hart hebben voor de verspreiding van het evangelie en de redding van zielen.

Dan moet hij advies en gebed vragen aan oudere gelovigen (in zijn eigen gemeente of elders), die geïnteresseerd zijn in hem en zich bewust zijn van de situatie op het gebied waarin hij werk zoekt. Hij moet ook proberen te verstaan wat God tegen hem zegt door zijn omstandigheden. Met al deze informatie moet hij, als de tijd van beslissing dichterbij komt, proberen vast te stellen wat de Heilige Geest zegt in zijn eigen geest. Uiteindelijk moet hij zijn beslissing baseren op dit getuigenis van de Geest in zijn hart en erop vertrouwen dat God hem zelfs dan kan doen omkeren voor het geval hij het mis heeft.

De bediening van een christen in de zending

We willen iets zeggen over de bediening van een christen en buitenlandse zending. God roept slechts een klein percentage gelovigen tot zo'n bediening, net zoals Hij in Israël maar één van de twaalf stammen riep tot de tempeldienst. Maar Hij verwacht dat al Zijn kinderen bereidwillig zijn,

als Hij hen zou roepen. Elke gelovige moet daarom deze roeping overwegen en met zijn hele hart nagaan of God hem wel of niet tot zo'n bediening roept.

Iemand die in zijn thuisland blijft of een gewoon beroep heeft, moet evengoed zeker zijn dat God hem daar wil hebben. De roeping tot evangelist is niet geestelijker dan de roeping tot ingenieur of accountant. Het is niet geestelijker God in het buitenland te dienen dan in je eigen land. Het belangrijkste is dat je bent *wat* God voor je bedoelt en daar bent *waar* Hij jou wil hebben. Hij vraagt gehoorzaamheid in plaats van offerande (1 Sam. 15:22).

Een beslissing om in fulltime christelijke dienst te gaan, moet heel nuchter genomen worden, niet in de emotioneel geladen sfeer van een samenkomst of onder druk van een mens. Haastige beslissingen worden meestal later betreurd. God geeft ons altijd ruimschoots de tijd om zeker te zijn van Zijn wil voordat wij beslissen.

De roep tot een puur christelijke bediening is moeilijk te omschrijven. Zoals met alle leiding komt deze voor verschillende mensen in verschillende vormen. In zeldzame gevallen kan deze roep komen in een visioen of door een hoorbare stem. Esther Butler, pionier zendelinge in China in de eerste helft van de twintigste eeuw, zei dat toen God haar tot dit werk riep, ze in een visioen een drukke Chinese straat zag. Later, bij aankomst in Nanking, herkende ze duidelijk de gezichten en plaatsen.

Voor anderen is de roeping gekomen als een innerlijke drang, die louter gebaseerd was op geheiligde logica. John G. Paton ging van Schotland naar de zuidelijke eilanden van de Stille Oceaan als zending, omdat hij vond dat de mensen daar minder gelegenheid hadden om het evangelie te horen dan die in Schotland. James Gilmour ging naar Mongolië, omdat hij zei dat hij geen roeping ontvangen had om in zijn eigen land te blijven. Wat zij in deze landen voor God deden toont duidelijk aan dat ze in Gods volmaakte wil voor hun leven leefden.

Welke vorm de roeping heeft is onbelangrijk. Maar degene die fulltime in het werk van de Heer gaat, kan zich geen onzekerheid over zijn roeping permitteren. Hij kan zichzelf niet aanwerven en een ander kan dat ook niet. Dat voorrecht blijft altijd alleen in de hand van God.

In de meeste gevallen wordt de roeping tot christelijk werk of tot de zending door God bevestigd door omstandigheden en door met de Geest vervulde gelovigen. Maar soms kunnen er uitzonderingen op deze regel zijn, want we kunnen God niet binden aan een vast patroon. Toch zijn er een aantal richtlijnen: God roept degenen die actief zijn in Zijn werk in

hun gewone beroep. Hij spreekt alleen tot hen die graag Zijn getuigen willen zijn in hun huidige omstandigheden. Hij is een beloner van hen die Hem ijverig zoeken.

We moeten ook bedenken dat de roeping van God niet iets statisch is. God kan je een tijdlang in puur christelijk werk leiden, en je dan leiden om Zijn getuige in een gewoon beroep te zijn. Hij kan je als zending naar een ver land sturen en je daarna terugbrengen om voor Hem in je thuisland te werken, of andersom. Wij moeten bereid zijn met God mee te gaan als situaties en omstandigheden veranderen en niet gebonden blijven aan tradities en de mening van mensen.

Of we nu een gewone baan hebben of alleen geestelijk werk doen, in ons eigen land of ver weg, onze roeping is in alle gevallen een dienst-knecht van God te zijn. De aard en sfeer van het werk kan verschillen, maar wij zijn allemaal geroepen om de Here op waardige wijze te vertegenwoordigen voor anderen en hen tot de kennis der zaligheid te brengen. God heeft een speciale plaats in Zijn enorme wijngaard voor jou. Zoals een Engels lied zegt: “Daar is een werk voor Jezus dat niemand anders dan jij kan doen.” Het is jouw verantwoordelijkheid om uit te vinden wat dat is en erop toe te zien dat je het uitvoert. “Let erop, dat u de bediening die u in de Heer hebt ontvangen, ook vervult” (Col. 4:17 Vh. vertaling).

Samenvatting

1. God heeft een specifieke roeping voor jou. Het is je plicht die te vervullen.

2. Elke gelovige, ongeacht zijn beroep, is geroepen om een fulltime getuige te zijn van de Here Jezus.

3. Een jong iemand die Gods leiding zoekt wat betreft zijn beroep, moet zich voorbereiden voor dat waar hij het meest geschikt voor is, als hij geen aanwijzing van God krijgt die daartegenin gaat.

4. Als hij een baan zoekt, moet hij informatie zien te krijgen over wat er nodig is in Gods werk op verschillende plaatsen. Hij moet veel bidden en nadat hij andere gelovigen geraadpleegd heeft en zijn omstandigheden in beschouwing heeft genomen, moet hij zich laten leiden door het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest.

5. Niemand moet christelijk werk of zendingswerk gaan doen zonder een duidelijke roeping van God.

6. De roeping van God is iets dynamisch. We moeten bereid zijn om van werk te veranderen wanneer en zoals Hij roept.

ENKELE SLOTOVERWEGINGEN

Het moet de lezer nu wel duidelijk zijn dat er geen volmaakte formule bestaat voor onfeilbare leiding. Als we Gods wil willen zoeken komen we heel vaak in verwarring. God laat dit toe, zodat we Hem inniger zoeken en op die manier meer Zijn gedachten leren kennen en meer van Zijn leven ontvangen.

God gebruikt tijden van onzekerheid ook om onze motieven te ziften. Als we onzeker zijn over Gods wil, dienen we onszelf te onderzoeken of we wel voldaan hebben aan de voorwaarden voor Zijn leiding (hoofdstuk twee).

God gebruikt verwarring ook wel om ons geloof te oefenen en te sterken. “Wie onder u vreest de Here, wie hoort naar de stem van zijn knecht (de Here Jezus)? Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwe hij op de naam des Heren en steune op zijn God” (Jes. 50:10). Daarom hoeft het ons niet te verbazen of te ontmoedigen als we in situaties komen die ons perplex doen staan. Zelfs de apostel Paulus was vaak “om raad verlegen, maar niet radeloos” (2 Cor. 4:8). Soms laat God ons Zijn wil pas vlak voor een beslissing zien; Hij laat ons misschien eerst lange tijd wachten.

Hoe dan ook, Hij laat ons alleen de volgende stap zien bij elke fase. Hij leidt ons stap voor stap omdat Hij wil dat wij dag aan dag afhankelijk van Hem zijn en door geloof wandelen en niet door aanschouwen. Wanneer Hij ons maar één stap tegelijk doet zien, zijn wij genoodzaakt op Hem te leunen. Bovendien, als God ons de hele toekomst zou laten zien, zouden wij Hem waarschijnlijk niet volledig gehoorzamen. En daarom laat Hij ons maar één stap tegelijk zien, en maakt ons heel geleidelijk aan gewillig om heel Zijn wil te doen. Om Gods wil te vinden is daarom alles wat we moeten doen de volgende stap te zetten die God ons laat zien. Als we dat doen, zullen we ontdekken dat God stukje bij beetje Zijn plan ontvouwt.

Er is een oud Chinees spreekwoord dat zegt: “Een reis van duizend mijl begint met één enkele stap.” Abraham ging uit zijn vaderland zonder te weten waar hij uiteindelijk naartoe ging. Hij wist alleen dat God hem leidde (Hebr. 11:8). Hij gehoorzaamde God bij elke stap en God stelde hem niet teleur. Niemand die net als Abraham God volgt, hoeft bang te zijn dat hij teleurgesteld wordt.

Bevrijding van besluiteloosheid

Heel vaak zullen we een stap vooruit moeten doen terwijl we nog steeds niet *volkomen* zeker zijn van Gods wil. Ook dit hoort bij de discipline van een wandel door *geloof*, want zekerheid kan soms gelijk zijn aan een wandel in aanschouwen. God geeft ons soms duidelijke zekerheid om ons te bemoedigen, zodat we niet verslappen. Maar heel vaak verwacht Hij van ons dat wij voorwaarts gaan *zonder* zichtbare blijken van Zijn goedkeuring. Als we naar ons beste weten de leiding van de Geest hebben vastgesteld, moeten we doorgaan zonder eindeloos te wachten. De bijbel zegt: “Het hart des mensen overdenkt zijn weg, maar de Here bestiert zijn gang” (Spr. 16:9), of zoals een vrije vertaling zegt: “Wij moeten plannen maken, terwijl we op God rekenen dat Hij ons leidt.” Als we later op zulke beslissingen terugkijken, ontdekken we dat God ons, ondanks de vaagheid van onze visie, niet heeft doen dwalen. Met andere woorden, hoewel er veel onzekerheid was toen we *vooruit* probeerden te kijken, is er veel zekerheid en vreugde als we *terug* kijken.

J. Oswald Sanders zegt in zijn boek “Spiritual Leadership”: “Wie geen positie van leiderschap innemen, hebben misschien gedacht dat meer ervaring en een langere wandel met God het gemakkelijker zouden maken Gods wil te ontdekken in verwarrende situaties. Maar het omgekeerde is vaak het geval. God behandelt de leider als een volwassene en laat meer en meer over aan zijn geestelijk onderscheidingsvermogen en geeft minder zichtbare en tastbare blijken van Zijn leiding dan in vroegere jaren.”

Hudson Taylor, stichter van de China Inland Mission, heeft eens met betrekking tot leiding gezegd dat de dingen in zijn jonge jaren zo helder en duidelijk tot hem kwamen. “Maar”, zei hij, “nu ik ouder ben en God me meer en meer gebruikt heeft, lijkt ik vaak op iemand die in de mist loopt. Ik weet niet wat ik moet doen.” Toch, als hij een beslissing genomen had, eerde God zijn vertrouwen altijd.

Als wij een stap zetten in onzekerheid en de weg van Gods volmaakte wil missen, kunnen we Hem vertrouwen dat Hij ons weer op het rechte

spoor zet. De belofte in Jesaja 30:21 luidt: “En wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop.” God kan de omstandigheden zo leiden dat ze onze weg veranderen als we uit de koers zijn geraakt. Maar we moeten niet passief blijven zitten, in afwachting van een spectaculaire leiding voor elke stap. Een schip kan veel sneller omgewend worden als het vaart dan wanneer het stilligt.

In Handelingen 16:6-10 proberen Paulus en Silas naar Asia te gaan, niet als gevolg van een duidelijke leiding van de Here, maar wel met het verlangen Gods wil te doen. Ze werden daarin verhinderd – misschien wel door omstandigheden die God zo geleid had. Vervolgens probeerden ze naar Bithynië te gaan. Opnieuw werden ze tegengehouden. Maar omdat ze actief Gods wil zochten en niet passief wachtten op leiding, leidde Hij hen uiteindelijk naar de plaats van Zijn keuze – Macedonië.

In de kleinere details van het dagelijkse leven is leiding niet noodzakelijk een kwestie van voortdurend bewust vragen. Het is een zaak van wandelen in de Geest. Een goede relatie met de Here leidt tot een goede wandel. In zulke kleine details is de leiding van God niet iets waar we ons de hele tijd bewust van hoeven te zijn. We zijn er ons misschien helemaal niet bewust van. Het is onze basisrelatie met de Here die doorslaggevend is, want leiding is een geestelijk iets en niet een mechanische techniek.

Bevrijding van spijt

Spijt over fouten uit het verleden kunnen de gedachten van sommigen van ons kwellen. Misschien hebben we Gods wil op een bepaald punt gemist en kunnen dat nu niet meer herstellen. Maar spijt heeft geen zin, want het neemt al onze geestkracht weg en maakt dat wij totaal ongeschikt zijn voor elk werk voor God. Fouten moeten we belijden aan God die getrouw is om ons te vergeven en ons meteen te reinigen (1 Joh. 1:7,9). Hij heeft ook beloofd onze vroegere zonden niet meer te gedenken (Heb. 8:12). Als God niet blijft hameren op ons verleden, dan hoeven wij ons er niet door te laten kwellen. Daarom moeten we die fouten eens voor altijd de rug toekeren. Het is misschien niet mogelijk de blunders recht te zetten, maar we kunnen de Here vragen om de rest van ons leven voor Zijn heerlijkheid te gebruiken.

David is heel diep gevallen toen hij zondigde met Bathseba en daarna haar man Uria vermoordde. Toch kwam hij tot God terug in verbrokenheid en berouw, in plaats van de rest van zijn leven met spijt en wroeging te

leven. Hij aanvaardde Gods vergeving en leefde daarna tot eer van God. De Heilige Geest vermeldde later dat David zolang hij leefde niet was afgeweken van Gods geboden, behalve in de zaak van de Hethiet Uria (1 Kon. 15:5). Als David zich had laten plagen door wroeging, zou hij alleen de Here nog meer verdriet gedaan hebben. Zij die leven met een voortdurende wroeging voegen alleen maar fout bij fout. We moeten de fouten van het verleden vergeten en ernaar jagen Gods wil te doen (vgl. Fil. 3:13,14). God kan ons de jaren vergoeden die verloren zijn gegaan (Joël 2:25).

Een andere verzoeking is dat we piekeren over een beslissing uit het verleden, waarvan wij indertijd overtuigd waren dat het de wil van God was, maar waar we nu aan twijfelen. Misschien heeft die beslissing ons in moeilijkheden gebracht. Of we zijn ons nu bewust van feiten die, als we die toen geweten hadden, tot een andere beslissing geleid zouden hebben. Het principe dat we nooit mogen vergeten is: twijfel nooit in de duisternis aan wat God in het licht heeft laten zien. Als we oprecht de wil van God gezocht hebben en een beslissing genomen hebben naar het licht dat we toen hadden, is het niet nodig om nu met spijt terug te kijken. God is geen wrede despoot die er een behagen in schept ons voor de mal te houden. Hij is een liefdevolle Vader, die ons geen steen geeft als wij om brood vragen. Als wij oprecht Zijn wil gezocht hebben, kunnen we er zeker van zijn dat God ingrijpt om ons de juiste beslissing te laten nemen. Zelfs de feiten waarvan wij toen onwetend waren, moet God met een bepaalde bedoeling achtergehouden hebben.

God gaf aan Paulus en Silas in Troas duidelijke aanwijzingen om naar Macedonië te gaan en zij gingen meteen. Toch werden ze al gauw na aankomst in de gevangenis opgesloten met hun voeten in het blok. Ze hadden zich kunnen afvragen of hun besef van leiding wel juist was geweest. Hadden ze hun lot van tevoren geweten, dan waren ze misschien wel nooit uit Troas vertrokken. Maar God gaf hun geen waarschuwing. Hoewel ze in de gevangenis gestopt werden, vertrouwden ze op God. Ze weigerden te twijfelen in de duisternis aan wat God hun in het licht getoond had en bleven Hem loven en prijzen (Hand. 16:8-26). Latere gebeurtenissen toonden duidelijk aan dat ze inderdaad in de wil van God waren. Als we in moeilijkheden komen, is dat op zich geen aanwijzing dat we buiten Gods wil zijn. Als we God vertrouwen gaan we Hem zelfs in de dikste duisternis prijzen zonder enige spijt.

Bevrijding van angst

Vrees voor mensen en omstandigheden kunnen ons Gods wil doen missen. Veel gelovigen laten zich leiden door overwegingen van zekerheid en veiligheid als ze leiding zoeken. Ze hebben het gevoel dat een bepaalde plaats of bezigheid niet veilig is en zelfs gevaarlijk, en sluiten het dan volkomen uit. Maar is er geen plaats of bezigheid in deze wereld volkomen vrij van gevaar, de veiligste plaats in de hele wereld is altijd in het middelpunt van Gods volmaakte wil. We begeven ons alleen in gevaar als we buiten Gods plan zijn. Degene die zijn beslissingen neemt zonder Gods leiding te zoeken, wordt kwetsbaar voor de aanvallen van de satan. Maar “wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, vernacht in de schaduw van de Almachtige” (Ps. 91:1).

We moeten ook bevrijd worden van de angst om fouten te maken. Iemand die nooit een fout maakt is iemand die nooit iets doet. Wij zijn studenten in Gods school en ongetwijfeld zullen we zo nu en dan in de fout gaan. Maar de Here is altijd nabij, klaar om dingen recht te zetten. Afgezien van de Here Jezus zelf, heeft niemand ooit geleerd in Gods volmaakte wil te wandelen zonder veel fouten te maken. De grootste heiligen leerden in de wil van God te wandelen zoals een kind leert lopen – met vallen en opstaan. Het kind dat bang is om te vallen leert waarschijnlijk nooit lopen! We mogen ons nooit door zo’n angst laten weerhouden voorwaarts te gaan. Wandelen in Gods wil mag dan niet gemakkelijk zijn, maar met Hem is het een groot avontuur en Hij heeft beloofd ons vast te houden als wij vallen. “Door de Here worden de schreden van de man bevestigd ... wanneer hij valt, stort hij niet neder, want de Here schraagt zijn hand (Ps. 37:23,24).

Tot slot: vergeet niet dat leiding in de eerste plaats een persoonlijke kwestie is tussen jou en God. De manier waarop God iemand anders leidt, hoeft niet de manier te zijn waarop Hij jou wil leiden. De algemene principes zijn voor alle gelovigen hetzelfde, maar de exacte manier waarop verschilt van persoon tot persoon. Je komt alleen maar in verwarring als je dezelfde soort leiding wilt hebben als die je in iemands getuigenis gehoord hebt. Laat het aan God over hoe Hij jou moet leiden. Laat je enige zorg zijn dat je altijd voor Hem beschikbaar bent om te doen wat Hij ook maar verlangt. Het is Zijn zaak om je bewust te maken van Zijn wil en je te sterken om die te volbrengen.

Samenvatting

1. God laat verwarring toe, zodat wij Hem beter leren kennen. Hij schift ook onze motieven en versterkt ons geloof daardoor.

2. In de meeste gevallen moeten we doorgaan, zelfs als we geen volle duidelijkheid hebben over Gods wil, mits we zo goed mogelijk de gedachten van de Geest gezocht hebben. We hoeven niet eindeloos te wachten.

3. We moeten niet terugkijken met wroeging over ons vroegere falen en verkeerde beslissingen.

4. We mogen nooit toelaten dat angst voor gevaar of vrees om een fout te maken ons in voortdurende passiviteit houdt.

5. We moeten het aan God overlaten *hoe* Hij ons zal leiden.